

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **N. C. T., P. 7**, zastoupen Mgr.Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2013 čj: MV-8979-8/SO/sen-2013

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2013 čj: MV-8979-8/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6.9.2011 čj: OAM-19366-5/DP-2011 o zastavení správního řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce v podané žalobě konstatoval vydání prvostupňového a druhostupňového správního rozhodnutí, navrhl, aby

soud přiznal podané žalobě odkladný účinek. Poukázal na to, že podal k prvostupňovému správnímu orgánu jednak žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky, jednak podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Řízení o těchto žádostech byla vedena samostatně. Řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území ČR (dále též „prodloužení dlouhodobého pobytu“) bylo vedeno pod čj: OAM-19366-5/DP-2011, řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny (dále též „udělení dlouhodobého pobytu“) bylo vedeno u téhož správního orgánu pod čj: OAM-24495-2/DP-2011. V řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu byl žalobce vyzván výzvou ze dne 11.4.2011 k odstranění vad žádosti, dne 24.6.2011 odeslal žalobce na základě výzvy ověřenou kopii oddacího listu, kopii dokladu o zajištěném ubytování a kopii cestovního dokladu. Omylem tyto doklady zaslal k nesprávnému číslu jednacímu, a to k čj: OAM-24495-2/DP-2011, pod kterým byla vedena žádost o udělení dlouhodobého pobytu. Z obsahu podání, v jehož příloze byly kopie uvedených dokladů zaslány, je však zřejmé, že jde o doklady, které se vztahují k výzvě správního orgánu ze dne 11.4.2011, tedy k výzvě, která se týkala řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, když navíc v řízení o udělení pobytu žalobce žádnou výzvou správního orgánu ze dne 11.4.2011 vyzván nebyl. I z této skutečnosti je zřejmé, že se doplnění týkalo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a nikoliv řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu. Podle žalobce došlo k porušení ustanovení § 4 odst. 1, resp. § 2 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítal, že dle relevantní aplikační praxe žalovaného správní orgány jsou povinny přihlížet i k doplněním učiněným v rámci odvolacího řízení. Protože žalobce doložil náležitosti, ke kterým byl vyzván, nevidí důvod, proč nebylo jeho žádosti, byť v odvolací fázi, vyhověno, namítal v této souvislosti porušením ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný např. zcela prokazatelně vyhoví žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu v odvolacím řízení, pokud účastník řízení až po vydání prvostupňového rozhodnutí prokáže podmínku trestní záchovalosti či doloží potvrzení u ubytování. Poukázal na dvě anonymizované verze rozhodnutí žalovaného v právně identické věci s tím, že další věci mohou být předloženy při případném ústním jednání. Žalovaný nezdůvodnil, proč postupoval v předmětné věci odlišně, proto postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když před vydáním rozhodnutí nebyla žalobci jako účastníku správního řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přitom jediným důvodem, proč byla předmětná žádost zamítnuta, je tvrzení o tom, že prvostupňovému správnímu orgánu nebyly doloženy doklady podle výzvy ze dne 11.4.2011, přičemž tyto doklady byly zaslány identickému správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval v paralelně probíhajícím řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu. V době o rozhodování měl identický správní orgán požadované dokumenty již k dispozici, pokud nepostupoval podle § 6 odst. 2 správního řádu, měl dát žalobci možnost seznámit se s obsahem spisu a seznat tak, že dokumenty nebyly doloženy. Takovouto vadu by žalobce jistě obratem odstranil. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmý skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání rozhodnutí. Žalobní námitky jsou obsahově v zásadě shodné s odvolacími námitkami žalobce, žalovaný se s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzenému porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu poukázal na ustanovení § 82 odst. 4 tohoto zákona s tím, že možnost prolomení zásady koncentrace je vázána na podmínku, že nebylo možno určité důkazy či skutečnosti uplatnit dříve, tedy v prvoinstančním řízení. Pokud Komise

v minulosti vydala rozhodnutí, kterým vzala v potaz podání předložené až v odvolacím řízení, pak zcela jistě za splnění výše uvedené podmínky. Žalobce pouze zmiňuje rozhodnutí, kterými došlo k prolomení zásady koncentrace, toto tvrzení žádným způsobem nekonkretizuje a nedokládá. Žalobu nepovažuje žalovaný za důvodnou.

Při jednání u Městského soudu v Praze zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby, zdůraznil porušení ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu. Poukázal na základní zásady s tím, že omylem doklady byly doloženy k jiné spisové značce. Přitom z délky řízení, které po předložení dokladů, k němuž došlo v druhé polovině června, do rozhodnutí o zastavení řízení v září uplynulo dost času na to, aby žalobce mohl požadované doklady zajistit. Zmínil zásadu koncentrace řízení s tím, že v daném případě ji nelze aplikovat, neboť správním orgánem požadované doklady byly fakticky doloženy identickému správnímu orgánu, byť omylem k jinému řízení. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 30/2013 a 2 Azs 75/2014 s tím, že setrvává na podané žalobě a navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný svou neúčast u soudu omluvil.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 7.12.2010 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu s tím, že veškeré náležitosti budou doručeny na výzvu správního orgánu. Dne 11.4.2011 prvostupňový správní orgán vyzval žalobce, aby odstranil vady žádosti a předložil cestovní doklad, doklad o účelu pobytu, potvrzení finančního úřadu a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti, doložil prostředky k pobytu, předložil doklad o zajištění ubytování a doklad o zdravotním pojištění. Žádostí ze dne 9.5.2011 požádal žalobce o prodloužení lhůty pro předložení dokladů o 20 dnů. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24.5.2011 bylo v žádosti o prodloužení lhůty vyhověno. Ve spise se žádné doklady, které by žalobce předložil nenacházejí.

Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6.9.2011 čj: OAM-19366-5/DP-2011 bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že podaná žádost trpěla vadami, neobsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti, zákonem požadované doklady nebyly předloženy ani k výzvě správního orgánu ze dne 11.4.2011 s tím, že původně stanovená lhůta k předložení požadovaných dokladů byla k žádosti žalobce prodloužena do 27.6.2011. Ani v této lhůtě nebyly vady žádosti odstraněny.

Proti tomuto usnesení podal žalobce podáním ze dne 29.9.2011 blanketní odvolání, které bylo doplněno podáním ze dne 11.10.2011 a obsahově zcela totožným podáním ze dne 17.10.2011. V odůvodnění odvolání žalobce uvedl, že podal dvě žádosti, a to žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Obě tyto žádosti jsou vedeny pod samostatnými čísly jednacími. Omylem zaslal na základě výzvy správního orgánu ze dne 11.4.2011 požadované doklady k jinému číslu jednacímu, avšak z obsahu podání vyplývá, že doplnění dokladů směřovalo k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a nikoliv žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, k jehož spisové značce byly doklady zaslány. Poukázal na to, že podle konstantní

judikatury je správní orgán povinen přihlížet i k doplněním učiněným v rámci odvolacího řízení s tím, že došlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18.4.2013 čj: MV-8979-8/SO/sen-2013 tak, že odvolání se zamítá a napadené usnesení ze dne 6.9.2011 se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný správní orgán popsal dosavadní průběh správního řízení se závěrem o nedůvodnosti námitek uplatněných v podaném odvolání. K tvrzení žalobce o tom, že zaslal požadované doklady k jinému číslu jednacímu, žalovaný konstatoval, že z informačního systému bylo zjištěno, že žalobce vedle žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu požádal o změnu účelu pobytu, nikoli však za účelem studia, jak tvrdí v odvolání, ale za účelem společného soužití rodiny. Sám účastník řízení připouští, že zásilku označil číslem jednacím, které se vztahovalo k žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, jedním z dokladů byl i oddací list, tedy doklad prokazující účel pobytu – společné soužití rodiny. Podání doručené dne 26.6.2011, jehož přílohou byly uvedené doklady, vyhodnotil prvostupňový správní orgán nejen podle názvu, ale i podle obsahu jako doplnění žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Dále žalovaný konstatoval, že ze správního spisu, který se vztahuje k žádosti o udělení dlouhodobého pobytu čj: OAM-24495/DP bylo zjištěno, že i v tomto řízení byl žalobce dne 11.4.2011 vyzván k doložení dokladů, a to cestovního dokladu, dokladu prokazujícího účel pobytu, dokladu prokazujícího prostředky k pobytu, dokladu o zajištění ubytování a dokladu o zdravotním pojištění. Na tuto výzvu účastník reagoval doložením ověřené kopie oddacího listu, kopie dokladu o zajištění ubytování a kopie cestovního dokladu s tím, že originál bude předložen při provedení ústního pohovoru. Komise uzavřela, že chybějící náležitosti k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nebyly do dne rozhodování účastníkem řízení doloženy. Dále bylo konstatováno, že účastník řízení nepředložil požadované doklady, proto došlo k zastavení řízení. Požadované náležitosti nebyly doloženy do dne rozhodnutí žalovaného. K námitce o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze (např. sp. zn. 3 A 135/2010, 8 A 388/2011, 6 Ca 326/2007, 10 Ca 415/2009, 10 Ca 414/2009), ze kterých vyplývá, že v případech, kdy dojde k zastavení správního řízení není na místě povinnost správního orgánu seznamovat žadatele s podklady pro rozhodnutí, neboť v řízení je ukončováno právě proto, že ve správním spise podklady pro rozhodnutí, a to z důvodu na straně žadatele, nejsou obsaženy.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce pod bodem I. žaloby konstatoval vydání prvostupňového a druhostupňového správního rozhodnutí, pod bodem II. žaloby navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. V těchto částech žaloby žalobce neuvedl žádné konkrétní žalobní námitky, proto se soud těmito body blíže nezabýval. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodl soud usnesením ze dne 3.7.2013 č.j. 11 A 71/2013-20.

Žalobce v žalobě pod bodem III. namítal porušení ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny vycházet účastníkům řízení vstříc, resp. porušení § 2 odst. 3 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká, když poukázal na to, že omylem doložil doklady, které byly vyžadovány výzvou ze dne 11.4.2011 v rámci řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ke spisu, ve kterém byla projednávána jeho žádost o udělení dlouhodobého pobytu. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Podle § 4 odst. 1 správního řádu je veřejná správa službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Ze znění § 4 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že jde o ustanovení, které představuje svou povahou požadavek slušného chování úředníků, které by mělo zabránit nevhodnému chování úředních osob či nevhodnému postupu, který by ztěžoval účastníkům řízení výkon jejich práv jako je např. poučovací povinnost, vstřícné chování ve vztahu k žádostem účastníků řízení o prodloužení lhůty či odročení apod. Ustanovení § 4 odst. 1 v podstatě zakotvuje pro úřední osoby, které jednají za správní orgán, pravidla slušného chování s přihlédnutím k tomu, že je deklarována zásada veřejné správy jako služby. Z obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje žalobce porušení uvedeného právního ustanovení, tedy v čem mu úřední osoby nevyšly vstříc, když to byl žalobce, který – dle vlastního žalobního tvrzení – doklady zaslal k jinému číslu jednacímu. Vstřícnost nelze považovat za nutnost vyhovět žadateli. Žalovaný odůvodnil, proč shledal doklady předložené žalobcem za doklady, předložené k řízení o udělení dlouhodobého pobytu, navíc konstatoval jejich neúplnost i ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Důvodnou neshledal soud ani námitku o porušení ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Podle uvedeného právního ustanovení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek, stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Žalobce namítal, že správní orgány v této věci nešetřily oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká, aniž by konkrétním způsobem namítal, v čem došlo k porušení uvedené zásady správního řízení. Ani zde není zřejmá souvislost mezi tímto žalobním tvrzením a žalobním tvrzením o tom, že žalobce omylem doložil doklady k jinému číslu jednacímu. Je nutno konstatovat, že žalobce namítá porušení uvedených právních ustanovení, resp. jejich částí, které v podané žalobě uvádí, aniž by v žalobě uvedl, v čem konkrétně mělo dojít k porušení těchto ustanovení. Žalobce v žalobě tvrdí, že omylem doklady, které byly vyžadovány výzvou ze dne 11.4.2011 předložil k jinému číslu jednacímu. Pak ovšem není zřejmé, v čem měl správní orgán vyjít žalobci vstříc, resp. v čem porušil povinnost šetřit oprávněné zájmy žalobce, když je zřejmé, že onen tvrzený mylný úkon učinil žalobce sám, aniž by správní orgán do jeho činnosti v tomto směru jakýmkoliv způsobem zasahoval. Žalobce však zcela pomíjí skutečnost, že doklady, které předložil nelze považovat za vyhovění výzvě ze dne 11.4.2011, neboť je nepochybné, že rozhodně nepředložil všechny doklady, k jejichž předložení byl vyzván.

V obecné poloze lze souhlasit s tím, že správní orgán je povinen posuzovat podání podle jeho obsahu a nikoliv podle označení číslem jednacím. Žalobce tvrdí, že z obsahu podání ze dne 24.6.2011 je zřejmé, že šlo o reakci na výzvu správního orgánu ze dne 11.4.2011 s tím, že v řízení, které bylo vedeno o žádosti žalobce o udělení dlouhodobého pobytu k ničemu vyzván nebyl. Toto tvrzení nekoresponduje odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém správní orgán poukazuje na to, že i v řízení o udělení dlouhodobého pobytu byl žalobce vyzván k předložení dokladů výzvou ze dne 11.4.2011. Žalobce na toto tvrzení, jež je v odůvodnění napadeného výslovně rozhodnutí uvedeno, v žalobě žádným způsobem nereaguje.

Soud při posuzování uvedené námítky přihlédl k obsahu výzvy ze dne 11.4.2011, která byla učiněna v rámci řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu. Je zřejmé, že o prodloužení doby dlouhodobého pobytu žalobce žádal za účelem podnikání. Pak není

zřejmé, z jakého důvodu žalobce předkládal jako přílohu podání ze dne 24.6.2011 kopii oddacího listu, když tento doklad nebyl výzvou správního orgánu ze dne 11.4.2011 vyžadován. Skutečnost, že mezi přílohami k podání žalobce ze dne 24.6.2011 byla kopie oddacího listu žalobce svědčí tomu, že předmětné doklady byly správně předloženy k číslu jednacímu, pod kterým byla projednávána žádost žalobce o udělení dlouhodobého pobytu, když tato žádost byla podána za účelem sloučení rodiny.

Za rozhodnou však považuje soud skutečnost, že z obsahu spisového materiálu, ale také i ze samotného žalobního tvrzení žalobce, vyplývá, že žalobce do dne vydání napadeného rozhodnutí neodstranil vady žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Sám žalobce tvrdí, že předložil kopii oddacího listu, kopii dokladu o zajištěném ubytování a kopii cestovního dokladu. Z výše uvedené výzvy ze dne 11. 4. 2011 přitom vyplývá, že kromě těchto dokladů (oddací list nebyl vůbec vyžadován) měl žalobce předložit doklad o účelu pobytu, potvrzení finančního úřadu a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci dluhů, měl doložit prostředky k pobytu a doklad o zdravotním pojištění. Žalobce ani netvrdí, že by tyto doklady k podání ze dne 24.6.2011 přiložil. Tuto skutečnost ostatně uvádí i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když poukazuje na to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce doklady, k jejichž předložení byl vyzván výzvou ze dne 11.4.2011, do dne vydání napadeného rozhodnutí nepředložil.

Žalobce dále v podané žalobě namítal (bod IV. žaloby), že dle relevantní aplikační praxe žalovaného správní orgány jsou povinny přihlížet i k doplněním, učiněným v rámci odvolacího řízení. Protože žalobce doložil náležitosti, ke kterým byl vyzván, nevidí důvod, proč nebylo jeho žádosti vyhověno. Dle názoru žalobce došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že žalovaný např. prokazatelně vyhověl žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu v odvolacím řízení, pokud účastník řízení až po vydání prvostupňového rozhodnutí prokázal podmínku trestní záchovalosti či doložil potvrzení o ubytování, jehož absence byla důvodem pro neprodloužení žádosti. Poukázal na dvě anonymizované verze rozhodnutí žalovaného v právně identické věci s tím, že nebylo relevantním způsobem zdůvodněno, proč postupoval v předmětné věci odlišně.

K těmto námitkám je nutno uvést, že žalobce pouze obecně tvrdí, že žalovaný správní orgán při své rozhodovací činnosti akceptoval v jiných případech doplnění dokladů až v rámci odvolacího řízení, přičemž poukazuje na dvě anonymizované verze rozhodnutí žalovaného v právně identické věci s tím, že při ústním jednání mohou být předložena další obdobná rozhodnutí. Žalobce žádá konkrétní rozhodnutí, ze kterých by bylo zřejmé, že žalovaný akceptoval důkazy, které byly předloženy v rámci odvolacího řízení, nedoložil, neučinil tak ani při podání žaloby ani při ústním jednání, které bylo městským soudem nařízeno.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce pouze v obecné poloze tvrdí, že rozhodovací praxe v jiných případech je odlišná od situace, která nastala v této věci, žádné konkrétní skutečnosti neuvádí, neučinil tak ani při jednání před městským soudem. Za této situace nelze vytýkat žalovanému, že nezdůvodnil, proč postupoval v dané věci odlišně, když není zřejmé, zda tato situace vůbec nastala.

K námitce žalobce, že podle relevantní aplikační praxe žalovaného jsou správní orgány povinny přihlížet i k doplněním učiněným v rámci odvolacího řízení je tedy nutno

konstatovat, že není zřejmé jakou relevantní aplikační praxi žalovaného správního orgánu má žalobce na mysli. Přitom ze zákona, konkrétně z ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, výslovně vyplývá, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Obecně tedy platí zásada koncentrace řízení, pouze výjimečně, je-li zjištěno, že v průběhu odvolacího řízení byly předloženy skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník řízení uplatnit dříve, je nutno k takovýmto skutečnostem či důkazům přihlídnout. To znamená, že nelze vyloučit, že v odvolacím řízení budou zhodnoceny nové důkazy či skutečnosti, je-li zjištěno, že účastník řízení nemohl tyto skutečnosti či důkazy uplatnit dříve. Neznaменá to však opačně, že vždy, bez ohledu na to, zda je výše uvedená podmínka splněna či nikoliv, je povinností odvolacího orgánu se s důkazy, které jsou předloženy k odvolání věcně zabývat.

Pro posouzení důvodnosti uvedené námitky je však rozhodná skutečnost, že v daném případě z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce k podanému odvolání, resp. k jeho doplnění, které učinil dvěma podáními, jakékoliv důkazy či listiny předložil. Námitku, kterou se žalobce dovolává povinnosti žalovaného, aby přihlédl i k doplněním, která byla učiněna v rámci odvolacího řízení, je nutno považovat za zcela irelevantní. V daném případě z obsahu spisového materiálu není zřejmé, že by žalobce v rámci odvolacího řízení jakékoliv doklady, včetně dokladů, který byly vyžadovány výzvou ze dne 11.4.2011, předložil. Jestliže tak žalobce neučinil, není zřejmé, proč se v žalobě domáhá toho, aby se žalovaný jako odvolací orgán zabýval doplněními, učiněnými v rámci odvolacího řízení, když sám žalobce žádné úkony spočívající v doplnění neučinil. Žalovaný tedy nemohl učinit úvahu o přípustnosti či nepřípustnosti doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení, protože žádné důkazní prostředky v rámci tohoto řízení nebyly předloženy. Zde je vhodné poznamenat, že z uvedeného důvodu soud netrval na předložení v žalobě avizovaných rozhodnutí právě proto, že situace, na kterou žalobce poukazuje – tedy přijetí dokladů předložených až v odvolacím řízení v jiných případech – v daném případě nenastala, neboť žalobce k odvolání žádné doklady nepředložil. S novým tvrzením, uvedeným v odvolání (předložení dokladů k jiné spisové značce), se žalovaný vypořádal.

Žalobce dále pod bodem V. žaloby namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (nesprávně uveden zákon č. 326/1999 Sb.) s tím, že bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobce jako účastníka správního řízení k seznámení se s podklady a dát mu prostor na vyjádření se k podkladům s tím, že při splnění této povinnosti by žalobce zjistil, že doklady podle výzvy ze dne 11.4.2011 se ve spise nenacházejí s tím, že byly zaslány shodnému správnímu orgánu k paralelně probíhajícímu řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že v daném případě došlo k zastavení správního řízení proto, že žalobce k výzvě žalovaného správního orgánu nepředložil podklady, které byly touto výzvou požadovány. Skutečnost, že podklady pro rozhodnutí žalobce nepředložil je skutečností, o které žalobce samozřejmě ví, neboť je to on, kdo je povinen zákonem požadované doklady předložit. Soud neshledal důvody k tomu, aby se odchýlil od v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněné judikatury Městského soudu v Praze, ze které vyplývá, že není povinností správního orgánu seznamovat žadatele s podklady pro rozhodnutí ve věci, kdy řízení je ukončeno (zastaveno) právě proto, že ve správním spise nejsou založeny podklady pro rozhodnutí, přičemž tyto podklady pro rozhodnutí nejsou založeny ve správním

spise proto, že žadatel neposkytl dostatečnou součinnost, že nepředložil podklady, které byly správním orgánem výslovně vyžadovány.

Jak již bylo konstatováno, žalobce byl vyzván k předložení řady dokladů, ze kterých předložil pouze cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování a oddací list (ten výzvou v této nebyl ani vyžadován). Žalobce si tedy musel být vědom toho, že chybí doklad o účelu pobytu, potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá dluhy na daních a pojistném. Žalobce nepředložil doklad o tom, že má prostředky k pobytu, nepředložil doklad o zdravotním pojištění. Všechny tyto doklady byly výzvou ze dne 11.4.2011 prvostupňovým správním orgánem vyžadovány. I kdyby soud akceptoval skutečnost, že žalobce částečně výzvě vyhověl tím, že předložil cestovní doklad a doklad o zajištění ubytování (byť má soud za to, že žalobní tvrzení v tomto směru je tvrzením účelovým) je nepochybné, že žalobce nevyhověl výzvě správního orgánu v plném rozsahu. Muselo mu být tedy zřejmé, že podklady, které předložil, jsou nedostatečné, přičemž byl ve výzvě ze dne 11.4.2011 poučen o následcích, které nastanou v situaci, kdy výzvě v plném rozsahu nevyhoví. Rozhodně je nutno odmítnout tvrzení žalobce, že požadované doklady byly zaslány identickému správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval v paralelně probíhajícím řízení o jiné žádosti o udělení pobytu, sám žalobce v podané žalobě tvrdí, že předložil pouze tři výše označené kopie dokladů (oddací list, doklad o zajištění ubytování a kopie cestovního dokladu). O tom, že nepředložil další výzvou požadované doklady se žalobce v žalobě nezmiňuje. Tato skutečnost je však z obsahu spisového materiálu zřejmá.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že žalovaný měl dát žalobci možnost seznámit se s obsahem spisového materiálu, kdyby seznal, že dokumenty ve spise nejsou založeny, pokud již nepostupoval podle § 6 odst. 2 správního řádu s tím, že kdyby měl možnost využít práva na seznámení se s podklady, mohl namítanou vadu odstranit. S odkazem na to, co bylo výše uvedeno, soud uvádí, že žalobce měl dostatečný časový prostor k tomu, aby reagoval v plném rozsahu na výzvu správního orgánu ze dne 11.4.2011, bylo zcela v jeho dispozici, aby předložil doklady, které byly touto výzvou vyžadovány, když správní orgán mu vyšel vstříc i v tom, že prodloužil lhůtu pro předložení těchto dokladů. I po uplynutí lhůty, která byla prodloužena pro předložení požadovaných dokladů, měl žalobce do doby, než bylo ve věci rozhodnuto, dostatečný časový prostor k tomu, aby požadované doklady předložil, když si musel být vědom toho, že podáním ze dne 24.6.2011 nepředložil všechny doklady, které byly správním orgánem vyžadovány.

Pokud jde o námitku poukazující na ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu, není zřejmé, v jakém směru měl správní orgán podle uvedeného ustanovení postupovat. Podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatrování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatruje. V daném případě není zřejmé, že by správní orgán postupoval tak, aby někomu vznikaly zbytečné náklady či dotčenou osobu zatěžoval. Je zřejmé, že podklady požadoval proto, že tak stanoví zákon, přičemž již ve výzvě ze dne 11.4.2011 správní orgán odkazoval na konkrétní ustanovení zákona. Protože žalobce nepožádal o žádné údaje z úřední evidence, nemohlo dojít k porušení ani třetí věty uvedeného právního ustanovení. Obdobně to platí o poslední větě uvedeného právního ustanovení, když jde o povinnost správního orgánu vůči

třetím osobám. Argumentaci ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu tedy soud považuje za neopodstatněnou.

Důvodnou neshledal soud ani argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2013 č.j. 6 As 30/2013-42 a ze dne 10.10.2014 č.j. 2 Azs 752013-26, kterou zástupce žalobce uvedl při ústním jednání u soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2013 č.j. 6 As 30/2013-42 se soud zabýval otázkou vědomosti o adrese žadatele, která byla uvedena formou úředního záznamu na smlouvě o pronájmu se závěrem, že správní orgány měly tento úřední záznam respektovat. Není zřejmé, že by šlo o situaci obdobné této věci, kdy by uvedený úřední záznam, jehož neakceptování ze strany správních orgánů, bylo důvodem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, se nacházel v jiném spise, než byl spis, který byl veden o žádosti žadatele o udělení pobytu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2014 č.j. 2 Azs 752013-26 hodnotil soud výzvu k odstranění vad, kterou shledal nesrozumitelnou a proto přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Ani z tohoto rozsudku není zřejmé, že by šlo o situaci obdobné této věci, když žalobce nic ve vztahu k obsahu výzvy k odstranění vad ze dne 11.4.2011 ohledně její srozumitelnosti nenamítal.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.října 2015

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu